

כמה משקאות

ובמה בלריבת צריך בדיארמה?

מכונאירכב נעצר כחשד כי החזיק בכינוי רכוש רב החשוד כגנוב. הווי שם טלוויזיה, וידאו, כלריבית, כוסות ומערכות של צלחות, אמר קצין המישטרה, וביקש מהשוטף, אהרון פרוינד, להאריך את מעצרו של החשוד לשם המשך החקירה.

אבל אדוני, טען הסניגור אריה שרעבי, החשוד טוען כי יש לו קבלות עבור המכשירים החשמליים מהחנות שבה קנה אותם, וכי את הכסות והצלחות קנה בתחנה המרכזית. חוקר המישטרה פנה אל השופט ואמר: אדוני, זה לא ייתכן, בבית של רווק לא נמצאים כלריבית בכמות כזאת. זה אולי מתאים למינימרקט או לחנות, אבל לא לבית פרטי.

החוקר המשיך והצביע על כמות גדולה של משקאות חריפים שנמצאה בדירה. הוא הציג לשופט מיסמך ובו מפורטת כמות הבקבוקים. השופט העריך בו מבט ושאל את הסניגור: ארון שרעבי, גם לך יש בבית כמות כזאת של משקאות כבד? הסניגור הודה כי אומנם אין לו כמות כה גדולה של משקאות חריפים בביתו.

בשעה שהיינו ברירה נתקבלה שיחת טלפון, הצהיר החוקר, ומישהו הציע לשוטר שהתחזה לחשוד לקנות ארגז שלם של וויסקי.

גם זה לא נראה למישטרה כעסק לגיטימי של מכונאירכב רווק. החשוד נעצר לשישה ימים.

הסב הוכה פעמיים

ארבע שנים אחרי קטטה שבה נשבר אפו, הואשם הוא עצמו באותה קטטה

איטו שמילוביץ לא האמין למראה עיניו. הוא חשב כי איבד את השליטה על השפה העברית שעדיין אינה שגורה טוב בפיו. ארבע שנים אחרי שהותקף בידי כירוינים, נפצע באפו ושיניו התותבות הועפו לרחוב, הוגש נגדו כתביאישום על תקיפתם של הכירוינים.

שמילוביץ היה בטוח גם מבחינה אובייקטיבית, כי שני הגברים הצעירים שתקפו אותו אשמים, מכיוון שניתן מישפט כבר הרשיע את אחד מהם בשנת 1980 בתקיפה הגורמת חבלה גופנית, על אותו מיקרה עצמו. שמילוביץ הזומן אז כעד לבית המישפט, סיפר את גירסתו, וביית המישפט קבע בפסקדינו כי הוא מאמין לו ודוחה את גירסתם של השניים האחרים. אחד מהם, יוסף יעקובי, הורשע על ידי ביתהמישפט ונענש.

מי הוא זה שטרה, והחליט אחרי ארבע שנים, כי יש מקום להאשים גם את שמילוביץ בעבירה זו? לכך לא היה לו תשובה, והוא פנה לעורך-הדין אלי כהן מתל-אביב, וביקש ממנו לברוק את התיק.

נסיעה איטית. עורך-הדין כהן מצא את תיק ביתהמישפט שבו הורשע יעקובי ומצא בו שהשוטף קבע כי אינו מאמין לגירסתו של יעקובי, שלפיה נפגע שמילוביץ כאשר נתקל במשקוף מכוניתו, אלא כי יעקובי הוא שתקף את הסב, שבר את אפו והעיק את שיניו התותבות אל הכביש.

כל העניין התחיל מנסיעה איטית של שמילוביץ. הוא היה ברכיב הביתה אחרי יום עבודה, ויעקובי שנסע אחריו ניסה לעקוף אותו. בגלל התנועה הסואנת כנביש יבנה, לא הצליח הצעיר לעבור. וכאשר האיט הסב ליד ביתו,

# "מזימת" השופט והתובעת

בפרקליטות ייחסו חומרה רבה לנסיונו של ארנון דגני לסיים את המישפט באופן פרטיני. מאז נקשת סניגוריו של השר אהרון אברחצירא לפסול את השופטת ויקטוריה אוסטרובסקיכהן בגלל המילים



תובעת נקדימון פגישה בדיאנון

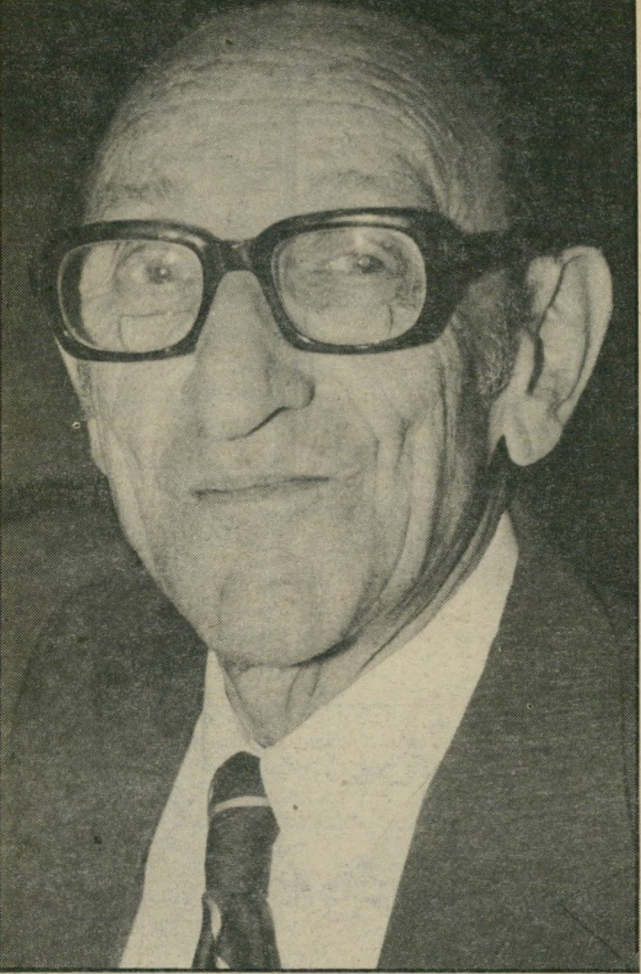
הטיפוס הזה, רגישים בפרקליטות לנסיונות כאלה. בכתביאישום נאשם דגני, עלידי התובעת הוותיקה והבה נקדימון,

## זונות על הכוונת

האם המישטרה מסוגלת לעצור גם חוקרות המראיינות זונות?

מאחר שכראש ההרכב ישבה השופטת רהס בךעיתו, שכינה בשעתו כראש ועדה לחקר הזנות בישראל, חשב הסניגור אברהם ריכטמן, כי ימצא אצלה אווןקשבת לטענותיו.

ריכטמן ייצג אשה שהורשעה בביתמישפט השלום בעבירה של מיסרד לציבור תוך כדי עיסוק בזנות, אישום לפי סעיף 215 (ג) לחוק העונשין. שוטרים העירו כי הם צפו כחצי שעה לעבר המקום ברחוב הירקון



שופט קוזארט דיבורים בלישכה

של הנאשם. הוא ביקש כי השופט קוזארט יפסול את עצמו ויפסיק את הדיון בתיק.

בתצהירו סיפר דגני, כי בשבת שלפני המישפט טייל עם אשתו ברחוב דיזנגוף בתל-אביב ופגש את התובעת זבה נקדימון. הוא בירך אותה לשלום. כאשר שוחחו, אמרה לו שאין כל ספק כי יורשע בדין, מאחר שהיא דיברה עם השופט בלישכתו וגילתה לו את כל עברו הפלילי של דגני.

הנאשם הסכים לאשר בשבועה את תצהירו, עלה על דוכןהעדים ונחקר על דבריו. הוא חזר וסיפר את סיפור הפגישה ואת ריביר התובעת. **אין שיפור, יש טעות** **לם התובעת** זבה נקדימון עלתה על דוכןהעדים וסיפרה כי לא היו דברים מעולם. ומכיוון שהיה מדובר ביום השבת שעבר, זכרה עדיין היטב היכן היתה כאותן שעות, וגילתה לביתהמישפט כי לא היתה כלל בתל-אביב, אלא בבית חברים ברעננה. היא העידה כי מעולם לא נפגשה עם השופט בלישכתו לצורך המישפט, ולא גילתה לו את עברו הפלילי של הנאשם. השופט פסק שאין עליו לפסול את

בתל-אביב שבו עמדו שלוש נשים. מפעם לפעם היו גברים ניגשים ומשוחחים עם הבחורות ואז היתה התנועה ברחוב משתבשת. מכוניות היו נעצרות ואנשים היו נאלצים לרדת מן המרכבה אל הכביש. כאשר אחת הבחורות ירדה לחצר עם אחד הגברים ניגשו השוטרים, עצרו את לקוחתו של ריכטמן ואת שתי הבחורות האחרות והוגש נגדן כתביאישום על פי הסעיף דלעיל. **דוגמה מהדוח.** היה ברור כי הנאשמת היתה כעת המיקרה בחודש השביעי להריגו, שמנה וכבר. היא טענה כי לא היתה במקום לשם עיסוק בזנות, אלא אכלה במסעדה בסביבה ואחריכך פגשה את שתי חברותיה העוסקות בזנות, ועמדה לשוחח איתן.